

Bára krotí divadlo

MILENA
DURKOVÁ

FRAGMENT

Bára krotí divadlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Milena Durková
Bára krotí divadlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bára
krotí
divadlo

MILENA DURKOVÁ

FRAGMENT

Text © Milena Durková, 2021

Cover photos © Cookie Studio; lithian; Elena Kudryavtseva; Przemyslaw Wasilewski; yggdrassil;
Dmytro Balkhovitin / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5117-8

ISBN e-knihy 978-80-253-5178-9 (1. zveřejnění, 2021)

ISBN e-knihy 978-80-253-5179-6 (1. zveřejnění, 2021)

ISBN e-knihy 978-80-253-5180-2 (1. zveřejnění, 2021)

První

Zvláštní pocit

Bára se zastavila před houpačkou a koukala na ni, jako by ji právě vynalezla a nechtěla tomu uvěřit. Byla to doopravdy její stará milá houpalinka... Bára se nacházela na trávníku doma na zahradě. V Dejvicích kvetly kaštany a mamčin jasmínový keř voněl jako každoročně široko daleko. Jenže Bára měla tak zamlženo v hlavě, že ani nevěděla, co si myslet, a nebylo to jenom z omamné jasmínové vůně.

Ještě předevčírem ráno nebyla v Praze, ale v Chicagu! Mluvila anglicky a španělsky, loučila se s kamarádkami a spolužáky a měla takový fofr, že k balení se dostala až na poslední chvíli. Nakonec i nacpaný kufr zacvakla a najednou seděla v letadle, koukala do bílých oblaků a měla zvláštní pocit. Letadlo si poklidně svištělo cáry mračen a Bára horlivě uvažovala nad tím, co se právě odehrává v jejím životě. Moc se těšila domů, na mamku a taťku, na brášku Standu i na bratránka Ivoše, který u nich bydlel, zatímco ona a sestřenka Marcela pobývaly za mořem. Zároveň ale musela myslet na to, že v jejím americkém světě se už neodehraje nic nového; jejich odjezdem zmizel... Může kamarádům napsat a na sítích sledovat, jak se kdo má a co pořád dělá. Ale už s nikým nepůjde do školy a po škole dělat úkoly, nebo jednoduše nedělat nic. Americký domov byl pronajatý dům a teď se do něj nastěhuje zase někdo další.

Rok v Chicagu za to stál... dokonce i kvůli škole, ha ha. Učitelé v její osmičce ji vynášeli do nebes, že prý ještě neměli nikoho, kdo by se za jediný školní rok tak rozbředil v angličtině. Elba, nejlepší kámoška, vyhrožovala, že po Bářině odjezdu bude mluvit jen španělsky jako dřív, aby ji ve škole nemohli známkovat. Protože až Bára odletí do Evropy, zavládne nuda. A Maríá, tetina pravá i levá ruka v domácnosti, ve skutečnosti ale anděl strážný pro všechny členy rodiny, Báře nabízela, že ji adoptuje, aby mohla dál chodit do školy s Elbou a dotyčná nevyváděla hlouposti. Maríá ale věděla, že se Bára nemůže dočkat, až pojede domů, i když ji těšilo vědomí, že ji mají rádi a pořádají pro ni party a výlety na rozloučenou. Poslední dny uplynuly v jakémsi snovém beztížném stavu a potom už se konečně cestovalo.

Sestřenice Marcela působila, že se jí zmatky kolem přesunu přes oceán nijak zvlášť netýkají. Bára ovšem věděla, že to jen předstírá kvůli tetě. Její styl „jsem spící panna“ byl způsob obrany vůči tetiným nájezdům, jež zpravidla doprovázely geniální nápady. A taky že jo: ještě na letišti v Chicagu Marcela Báře pošeptala, že jí připadá, že její mamka doma něco chystá. Zatím neví, co se z toho vyklubá, ale jde na ni hrůza už teď. Bára si pomyslela, že Marcela nemusí být hned negativní, když je všechno v pohodě a letí se domů. A řekla jí, že si to určitě jen namlouvá. Teta bude ráda, že je zpátky ve svém českém království. Čeká na ni druhák Ivoš a dá se předpokládat, že když ho teta neviděla tak dlouho, veškerá pozornost se po příjezdu domů přesune z Marcely na něj.

Marcela udělala otrávenou grimasu, čímž chtěla dát najevo, že Bára nereaguje tak, jak by si u ní představovala. Bára to neřešila a radši se starala, aby zavazadla přistála na páse. Byla prostě natěšená, že letí domů, a sumírovala si v hlavě horu vyprávění pro mamku a tatku. Minulý týden se například konalo státní kolo soutěže v pravopisu. Bára sice nebyla členkou školního týmu, ale směla jet s ním a během hláskovací soutěže držet na klíně pěkně vypasenou plyšovou včelu, týmového maskota. Když jejich družstvo získalo druhé místo a postoupilo do národního kola, holky prohlásily, že na tom má zásluhu Bára, protože jim tak perfektně držela palce. Bára ovšem věděla, že se účastnila spíš pro ozdobu, ale výlet do Springfieldu, hlavního města Illinois, by si přece nenechala ujít. Jak měla v takové pohodě myslet na tetu a na to, co případně zase vykoumá! Navíc Ameriku vykoumala *právě* teta. Bára se teď díky ní domluvila slušně anglicky a v pohodě louskala věci,

u kterých dřív usínala nudou. A když se jednalo jen o jednoduché každodenní záležitosti, díky Maríi a kamarádce Elbě se dorozuměla i španělsky.

„Báro!“ dolétlo zvesela od domu. Za muškáty v kuchyňském okně se usmívala mamka a mávala mobilem. Bára do houpačky drcla kolenem a šla si ho převzít. Mamka se jí doslova nemohla nabažit. Jakmile se Bára vzdálila jen na krok, už ji sháněla jako kvočna kuřátko.

Druhá

Vzum

„Marcela,“ podávala mamka nadšeně Báře oknem telefon. „Prý nebereš mobil!“

To tedy Bára nebrala, protože ho nechala u sebe v pokoji nabíjet. Celých právě uplynulých deset minut. Co se mohlo Marcelce tak naléhavého díť?

„K obědu bude lečo,“ slíbila slavnostně mamka a ještě dodala s důrazem na každé slovo: „Ze samé domácí zeleniny.“

Když se totiž od Báry dozvěděla, že v Chicagu lidé běžně nemají zeleninovou zahrádku ani skleník, protože se tam všechno jedlé kupuje v supermarketech, posedl ji kulturní šok. A začala Báře vynahrazovat všechno, čeho se jí v Americe nedostávalo. Například skleníkové papriky a rajčata, a nic z toho neleželo v přepravce na pultě!

„Díky, mami,“ usmála se Bára a připlácla si telefon k uchu.

„Čau, já zrovna přišla ze školy,“ pochlubila se Marcela.

„Z jaké školy?“ nechápala Bára.

„No v Americe končí školní rok dřív,“ připomněla Marcela. „Z mé starý základky.“

„Ale tady už mají jen týden a půl,“ zasmála se Bára a přehodila si se zájmem mobil na druhé ucho. Marcela trochu řvala. Že by teta opravdu už něco stačila vymyslet?

„Třeba měsíc, na to kašlu,“ řekla Marcela. „Jenže mamka mě sem dotáhla, ať mi jako dají všechny velké písemky za celý rok, že kdybych je zmákla, jestli by mi devítku v zahraničí neuznali. Ona totiž právě zjistila, že na gympl nemůžu bez ukončené základky, ha ha. Taky jsem prosvihla přijímačky v březnu.“

Bára se zarazila. Nejdřív jí blesklo hlavou, že ona je na tom líp, protože smí v září do devítky, jako by chodila do osmičky v Čechách. Pak si ale uvědomila, co jí Marcela vlastně říká a co to pro ni musí znamenat. Vždyť v USA už byla v prváku na střední škole. A tady má *vžum*, proletět zpátky na základku.

„Mamka jim to ale vysvětlila,“ pokračovala Marcela. Bára si doplnila, že jim nejspíš vynadala. Anglicky to tetě Sylvě nešlo tak hladce, ale česky si to jistě užila.

„Písemky mi nedali,“ sdělovala Marcela. „Což mi nevadí, protože ani nevím, co se tady učili. A mamka mezitím vyšťourala, že bych mohla v srpnu dělat doplňovací zkoušky za devítku. Jenže to znamená, že...“

Marcela se dramaticky odmlčela a čekala, až se Bára zeptá, co to znamená. Bára si místo odpovědi konečně dosedla na svoji milovanou houpačku, opatrně, aby se to s ní, když za ten rok povyrostla, náhodou neutrhlo.

„... že budu přes prázdniny dohánět školní látku za celý rok jako nejubožejší šprtka,“ nadechla se Marcela. „A mamka – měla bys ji vidět. Je úplně ve svém žvilu. Už rozhodila síť a shání soukromé učitele.“

Bára se zkusmo rozhoupala a zároveň si pomyslela, že teta už se opravdu nadobro zbláznila. Učit se přes prázdniny, kdo to kdy slyšel? Navíc teta přece slibovala, že když pojedou do Ameriky, budou s Marcelou ve škole napřed, ne pozadu. Že by na to během školního roku zapomněla?

„Nechytí ani jednu rybu,“ usoudila Bára. „Přes prázdniny žádný normální učitel učit nechce.“

„Vsadíme se?“ opáčila suše Marcela.

K tomu se Bára raději nevyjádřila. Jen si pomyslela, že teta za prázdninovou výuku nabídne ohromnou sumu peněz a pak se někdo ochotný najde.

„JÁ mám ale PLÁN,“ prohlásila bojovně Marcela. „A proto ti volám, jenže ho nechci říkat do telefonu. Takže nikam nechod' a čekej na mě, protože já k vám jedu.“

„Jakej zase plán?“ hlesla otráveně Bára, ale na druhé straně už bylo ticho.

Bára se zachmuřila. Už zase si někdo myslí, že nemá dost vlastních nápadů... Sice se právě nechystala nikam jít, ale co kdyby si to zrovna teď rozmyslela?

No jo, ale zvědavá, co jí Marcela chce říct, asi trochu byla.

Možná i celkem dost.

Třetí

Čau, Julie

Marcela se zjevila až za celé dvě hodiny, aniž by poslala jedinou Mesemesku, kdy konečně dorazí. Bára se za tu dobu na nic nesoustředila, dokonce ani na pletí záhonů ne, i když to byla činnost příjemně ničivá. Byla z čekání čím dál otrávenější, protože se mohlo stát, že potom už nestihne jít za kámoškou Klárou.

Ta na rozdíl od Marcely dala vědět, že bude doma jen mezi čtvrtou a pátou. Později by ji sice mohla doprovodit na logopedii a na Víťovo cvičení, jenže to se Klára soustředila na brášku Víťu, a pokud se nenaskytlo něco abnormálního, jako třeba rozbitý výtah, kdy nemohly nahoru s vozíkem, Bára si připadala jako třetí kolo u koloběžky. Během cvičení musela Klára dávat pozor a všechno si zapsat, aby s maminkou věděly, jak to mají s Víťou trénovat doma. Kdyby se neřídily přesně podle instrukcí, mohlo by to Víťovi pohoršit, a z toho mívala Klára obavy a okousanou tužku. Bára plně chápala, že její kámoška klade brášku na první místo, ale stejně neměla ráda, když si připadala, že překáží. A zažít to hned první den po návratu, to snad raději ne.

Bára nahrnula bosou nohou vytrhaný plevel pod taloníky, zakroužila od plotu k plotu, zabránila Hurikánovi, aby prohnal cizí zrzavou čiču, co se bůhvíproč zjevila na jejich trávníku, nelítostně oškubala listí

ze zlatého deště, a především pokukovala k sousední zahradě, jestli se tam náhodou neobjeví Martin.

Od loňského září, co ji navštívil společně s její rodinou v Chicagu, se dalo bez nadsázky tvrdit, že jsou kamarádi, kteří si vždycky mají co říct a které ani Atlantik nemůže rozdělit. Bára to za nic na světě nechtěla zkazit. Proto se Martina během jeho pobytu v Chicagu ani jednou nezeptala na jistou Martinu, s kterou začal chodit krátce před jejím odjezdem do USA. A všechno bylo super fajn! Tedy až na to, že Martin musel za čtrnáct dní zpátky domů.

Po návratu do Prahy reagoval na všechno, co Bára vyvěsila na sociální síť. Občas jí poslal nějakou fotku, hlavně svého dobrmana Čoka, a připsal humornou příhodu, ve které často účinkoval její bráška Stan-da. Lajkování a korespondence vydržely, a když Bára cestovala domů, Martin si datum pamatoval a poslal jí legrační uvítací gif. Báru to strašně potěšilo. Jenže o to víc se netěšila na okamžik, kdy u sousedů na zahradě uvidí jistou dotyčnou. Co když si něco namlouvá a Martin s Martinou jsou za ten rok úplně nerozluční?

Kudrlinkatá Martina se tu zatím neukázala, ale to se může rychle změnit. Bára nasněžila naškubané lístky na zem a přinutila se odtrhnout pohled od sousedovic zahrady. Říkala si, že když bude smutná, nic tím nezmění, ale stejně se na Martinu netěšila. Navíc téhle holce je šestnáct a Báře jen čerstvých čtrnáct. Nemuset se na všechno dovolovat rodičů a mít občanku je dost velký rozdíl v životním stylu, to se nedá nic dělat.

Bára přátelsky mávla na Martinovu maminku, která oškubávala v truhlíku oschlé petúnie, a zahanbeně sklopila pohled na trávník. Jen aby nevypadala, že tu na Martina číhá.

„Čau, Julie, vyhlížíš Romea?“ zakrákoralo to zničehonic za Bářinými zády.

Bárou to leknutím cuklo. Proboha, nezaslechla to taky Martinova maminka? Snad ne, už mezitím doškubala a zmizela uvnitř.

Na trávníku se tu zjevila Marcela v kratinkých zlatých šortkách a neonově oranžovém svetru s nápisem *I am a hopeless romantic*. Vkus se jí v Americe nezměnil. Oblékat se v Chicagu do pěkných šíleností bylo spíš ještě snadnější než v Praze. Bára zrudla, ovšem ne kvůli tomu křiklavému svetru.

„Já jsem jenom...“ zablekotala.

Marcela netrpělivě zafuněla a obrátila oči v sloup.

„Tak mu to konečně řekni, ne? Že seš do něj zaláskovaná až po uši a co s tím jako hodlá udělat!“

„Prosím tě, drž klapačku, ty magore!“ vyděsila se Bára. Marcela dokázala být místy tak pubertální, jak by to od ní ani ona sama nečekala.

Čtvrtá

Chovej se normálně

Marcela zmlkla, i když ji Bára nepožádala právě vlídně. Složila se pozpátku do houpačí sítě, až ve starém dřevěném stojanu nebezpečně zaskřípělo.

„Blbý je,“ pustila se do filozofování a kvákala tak hlasitě, jako by pořád byla v širé Americe na prérii, „že je to tvůj souseď. Tak musíš být perfektní dvacet čtyři hodin denně, aby náhodou nezjistil, že jsi do něj úplně blbá. Ale stejně jsi tady na zahradě nápadná jako to... hroch na kluzišti. Hrošice.“

„Macku, prosím tě, dej si pohov,“ požádala tentokrát Bára. Raději by ji sice praštila čímkoliv, co měla po ruce, ale nechtěla ji dráždit. Kdyby si Martin měl myslet, že o něm Bára něco vykládá nebo si něco namlouvá, asi by se na místě hanbou propadla. Ostudou by se musela odstěhovat rovnou na Mars! Nebo zpátky do Amošky.

„Chovej se normálně,“ navrhla Marcela.

„Prosím tě, a co podle tebe dělám nenormálně?“ naježila se Bára.

„Zbožňování Martina Ducháčka ti leze na mozek,“ prohlásila Marcela.

Bára by tuhle osobu nejraději vysypala z houpačky rovnou do záhonu!

„Když já řeším, na čem jsem,“ přiznala Bára místo násilí. „Celou dobu od jeho návštěvy si píšeme, jenže nevím, jestli jen jako kamarádi nebo spíš jako...“

Bára by se nejradši kousla do jazyka. Teď se navíc prokecla... Marcela si snadno domyslí, že jí málem ujelo: jako lidi, co spolu časem začnou chodit. Bára to tak samozřejmě myslela, ale nemínila to prozradit.

Marcela si prořeknutí naštěstí nevšimla, nebo se rozhodla přejít ho bez komentáře.

„A co je na sítích?“

„Jak jako?“ nechápala Bára.

„Jak moc jsou Martin a Martina nerozlučná dvojka na insta a podobně,“ povzdychla si nad její nechápavostí Marcela.

„Nevím,“ přiznala Bára. „Jednou jsem to zkoušela zjistit, ale pak jsem si připadala jako stalkerka.“

Marcela si pobaveně odfrkla.

„Tvoje starosti bych brala,“ řekla a strčila si pohodově ruce za hlavu. „Fakt, skoro nechci věřit, že jsi stejná holka jako v Americe. Tam jsi zvládala jiné věci. A tady myslíš naprosto neprakticky a vytáčí tě soused, kterého znáš od školky.“

Bára si pomyslela, že Martina zná teprve od čtvrté třídy a že Marcela se to mluví, když sama žádný podobný problém neřeší. Její zazobaná rodinka sousedí s lesem a rybníkem, a ne s lidmi. O sousedských vztazích toho proto nemůže moc vědět.

Bára kradmo zalétla pohledem k plotu. Nikdo nikde, alespoň že tak.

„Poslechneš si ten můj geniální plán, nebo ne?“ dožadovala se Marcela.

„Tak to teda vybal,“ uvolila se Bára.

Poslechla by si třeba i tetin plán, jen když se bude deset metrů od plotu mluvit o něčem jiném než o Martinovi.

„Svačinááá...“ houkla mamka z kuchyňského okna, než Marcela stihla začít. Bára mávla na znamení, že jde, a hned vyrazila.

„Já ale nemám hlad,“ povykovala za ní Marcela, ale Bára se ani neohlédla.

Marcela je někdy fakt jako zabeďněná. Vůbec nechápe, že není jediná osoba na světě, které tu může kručet v břiše.

Pátá

Standovo nové lego

Když Bára řachla naloženým táčem na stůl v altánu, pomyslela si spokojeně, jak je to u nich na zahradě fajn a jak se jí po tom stýskalo. Hortenzie nakvétaly a bylo znát, že letos se mamka bude mít čím chlubit. Tavolníky podél plotu bujely o sto šest a snášely se z nich mrňavé plátěčky jako bílé konfety. Třeba ten Marcelin takzvaný nápad bude jen nějaká snesitelná blbůstka. Pak budou moct sedět, ládovat se dobrotami a obdivovat mamčinu kouzelnou zahradu.

Když Marcela uviděla, co Bára nese na podnose, překvapeně konstatovala:

„Tebe si teď doma fakt považují!“

A jak... Bářina mamka se od jejího příjezdu přímo překonávala. Nyní měla Bára na podnose mexické tacos, které pro ni mamka vyrobila navzdory nebezpečí, že se zdaleka nevyrovnejší těm, kterých se Bára nemohla nabažit v Chicagu. Marcela je sice moc nemusela, ale přesto si teď jedno otevřela vidličkou, aby zjistila, co obsahuje.

„Za pokus to stálo,“ zhodnotila.

Bára přikývla s plnou pusou. Nebyly jako pravé mexické, to ani nešlo, ale chutnaly tak, jako že je zase doma.

Doma! Bára byla šťastná jak blecha, že kromě jejích chuťových buněk je v pohodě i všechno ostatní. Hned po příjezdu cítila, že se nic

nezměnilo, nic zásadního. Vonělo to tu jako vždycky, vypraným prádlem a nepatrně králičinou. Jen v obýváku stálo místo menší knihovničky nové terárium, ve kterém bydlel leguán zelený. Bráška Standa jí hrdě oznámil, že když se mu po ní stýskalo nejvíc, mamka s taťkou mu koupili Šupinku. Šupinka byla ovšem víc pravěký netvor než náhrada za Báru, ale bylo fajn, že ani Standa se v zásadě nezměnil, tedy až na to, že od loňska vyrostl z veškerého oblečení, které ona znala.

Mamka se nechala slyšet, že tyranosaurus má raději, protože včas vymřeli. Nicméně Šupince připravovala bohaté saláty ze zeleniny všech barev a kupovala vojtěškové tablety, aby byla zdravá a krásně zbarvená. Dle mamčiných slov tak jediná výhoda byla, že Standa konečně pochopil, že kvalita jídla nespočívá v tom, jestli dostane hranolky, a po vzoru ještěra začal jíst také zeleninu.

Šupinka už si na nový domov zvykla. Byla zvědavá a svým způsobem přátelská. Když se Standa přiblížil k teráriu, přilezla blíž a upřeně si ho prohlížela světlýma jantarovýma očima. Standa byl ze Šupinky také naprosto na větvi. Řekl Báře, že ji chtěl pojmenovat po ní, ale mamka mu to zakázala a taťka bohužel taky. Taťka každý den Šupinku vyndal z terárka, nosil ji po obýváku a drbal na zádech. Mamka to nošení nechtěla Standovi dovolit, aby ho Šupinka nekousla nebo nepráskla ocasem, ale taťka se Standou ji šidili.

Standa se doma od leguánky prakticky nehnul. Všude se chlubil, že má nové lego, a velice si užíval, když se ho někdo zeptal jaké. Ve škole se mu rapidně zhoršily psaní i počty: teď ho nejvíc zajímalo optimální terárium. Podařilo se mu vykoumat, jak umístit světla a termostat, aby v teráriu nebyla všude stejná teplota a Šupinka si mohla vybrat, jaká jí právě vyhovuje. Bára pověděla rodičům, že jestli Standa bude potřebovat neustálý přísun nových miláčků, aby zdravě rostl, jejich rodina nejspíš skončí s ledním medvědem ve vaně. Taťka odpovídal, ať si s tím nedělá hlavu, protože případně můžou Standu prodat do zoo. Prostě to nebral vážně, jak bylo jeho dobrým zvykem.

Bárinu Ameriku ale taťka kupodivu na lehkou váhu nebral. Když přijeli s mamkou a Standou na návštěvu, dost ji překvapil. Myslela, že dorazil její taťka-učitel, který to tam šmahem zhodnotí. Zjistila ovšem, že přísného pedagoga nechal taťka doma. V Chicagu se o všechno zajímal, jako by vážně objevoval Ameriku. Když se tomu Bára divila, sdělil jí, že si užívá, že pro jednou může být student. Až bude Bára dospělá, pochopí, jaký je to skvělý luxus.

Šestá

Blogerka

Bára moc nechápala, jaká krása spočívá v tom muset se i na dovolené učit, ale budiž. V Praze taťkova chicagská zkušenost nezůstala bez následků. V jeho škole mu hned po návratu svěřili suplování angličtiny v sedmém ročníku. Taťka řekl „napařili“, ale Bára měla dojem, že je polichocení a naprosto mu to vyhovuje. Brzy však zjistil, že nikdo není zapálený pro nepravidelná slovesa a že všichni chtějí zírat na YouTube nebo na cokoliv, při čem nebudou mozkové buňky příliš rušeny. Jenže taťka coby češtinář se prostě nedokázal smířit s tím, že většina žáků píše anglicky jako medvídek Pú. A tak si na ten pravopis Báře přes velkou louži hořce postěžoval. Myslel, že psaní je největší potíž v češtině, ale v angličtině je to taky úplná katastrofa. Jeden žák doopravdy napsal *hany!*

„Jsou dny, kdy ti vůbec nepomůže, že umíš napsat myslivec,“ odpověděla taťkovi škodolibě Bára citátem z knížky o miloučkém medvídkovi, co tak zbožňoval medík. A sedělo to, protože pravopisem se člověk s ostatními nedomluví. Bára se ve své americké škole musela nejenom dorozumět, ale ještě i fungovat ve školních předmětech. Pravopis ji při tom zvláště netrápil. Civilizovaný jedinec má přece spell-check!

Jenže taťka, jak už měl ve zvyku, si nedal pokoj a snažil se situaci šikovně využít. Požádal Báru, jestli by mu nenasbírala nějaké zajímavé americké materiály pro tu jeho novou sedmu. Když nad tím Bára

kroutil hlavou a chtěla vědět, jestli se taťka nedomnívá, že její úkoly by byly pro českou sedmičku poněkud silné kafe, vymyslel novopečený pan angličtinář úlohu výhradně pro ni. Přál si totiž, aby pro své české spolužáky udělala blog o tom, co jí dělá v angličtině největší potíže! A prosím doprovodit videem v americkém prostředí, pokud možno na nějakém zajímavém místě.

Bára se taťkova nápadu nejprve tak zalekla, že mu dva dny vůbec neodpověděla. Takový úkol ještě k tomu, co všechno už musí... Ale blog... Byla by tím pádem blogerka, že ano...

Blogerka Bára Beránková, odbornice na americkou angličtinu, se s vámi podělí o své nejnovější zkušenosti z americké metropole. Welcome to Chicago, the happening city. To znělo o něco sympatičtěji než domácí úkol z angliny.

Proto Bára jednoho dne ve škole na obědě namířila očko kamery v mobilu na svůj zákusek a dala světu na vědomí: „This is a piece of cake.“ Zrovna si totiž vzpomněla, že když něco je *piece of cake*, znamená to zároveň, že to je hračka, jako snadné. Například, že blogovat je *piece of cake*. Dále Bára vytáhla z batohu autíčko, které jí bratránek Ivoš daroval pro štěstí, umístila ho vedle dortu a položila svému budoucímu publiku otázku: „Co mi dáte, když vám dokážu, že tyhle dvě věci nejsou totéž?“ A pak přidala vysvětlení a také pěkně praštěný příklad: *eating a piece of cake is a piece of cake*, ale spolknout kovové autíčko není hračka. Watch this: not a piece of cake!

Když Bára vyplivla dárek od Ivoška do dlaně – alespoň že se jím neudávila – věděla, že na blogování pro taťku kápla. Jakmile jí něco střeleného přijde na mysl, rychle to natočí, než to zase zapomene. Když ji nic dlouho nenapadne, napadne ji třeba Marcela, ha ha, a její praštěné křiklavé nákupy. Nebo jí prostě někdo něco poradí.

Blogování pro taťkovu novou třídu se opravdu rozjelo! Bára postupně zapojila skoro všechny známé, tedy až na tetu Sylvu, u níž se zatím nevyvinul jazykový cit ani smysl pro humor. Marcela jí ve své škole natočila několik prima rozhovorů, které sama vymyslela a zrežimovala. Bára ji samozřejmě chtěla uvést jako blogerku číslo dvě, ale Marcela velkoryse odmítla, protože hlavní nápad byl přece Bářin. A tak byla Bára v taťkově sedmičce docela slavná a všichni se na začátku jeho hodiny ptali, jestli bude blog.

Nápadů byla nakonec fůra. Navíc Marcela pomáhala. Stačilo se například zeptat: „Víte, co znamená tohle?“ a začít natáčet Marcelu, jak se

snaží přeměnit zahradní židli v lehátko, ovšem naprosto nadarmo. Když se to Marcele stále nevedlo, otočila se do objektivu, zpcená, nastvaná, a na obličejí měla naplácanou modrou pletovou masku. „*Blue in the face*,“ oznámila škodolibě Bára, „znamená česky, že vám něco nejde a máte toho plné zuby jako tady naše nadaná modelka.“

Vzápětí musela Bára prchnout, protože modrý obličej se přibližoval a netvářil se mile. No, dá se po takové názorné ukázce ještě někdy zapomenout, co znamená *blue in the face*?

Teď byl ale s blogováním konec, protože Bára byla zpátky v Dejvicích a v domácím prostředí se nelišila. *Elvis has left the building*. To se v angličtině říká, když něco skončí, většinou dost zajímavého. Elvis byl i v posledním Bářině blogu. Nápad dostala kámoška Elba, protože šla za Elvise na Halloween a vlastnila elvisovský kostým i s parukou. Elba převlečená za krále rokenrolu způsobila svým zjevením ve škole malou senzaci. Všichni se samozřejmě chtěli podívat, kdo měl praštěný den a dorazil takhle do školy. Tak vyšla Elviska po vyučování spolu s ostatními hlavním vchodem a za potlesku nastoupila do žlutého školního autobusu.

Sedmá

Skvělý prázdniny

Elvis je fuč,“ postěžovala si nahlas Bára v Čechách doma na zahradě.

Marcela vzhledla od talíře, kde příborem důkladně analyzovala stále totéž rozvrтанé taco.

„Ale houbelec,“ prohlásila a rozhodla se konečně nabodnout na vidličku miniaturní kostičku rajčete. „Tak budeš blogovat o něčem jiném.“

„A o čem asi?“ naříkala Bára. „O Šupince, jak udělala šup, a dvě hodiny jsme ji dolovali zpoza radiátoru?“

„Tak nebudeš, no,“ žvýkala Marcela. „Stejně jsi z toho magořila, furt jen blog a žádný spontánní život. Ale budeme mít prázdniny. Spolu, jako vloni.“

Bára zvedla pravé obočí, potom ještě levé.

„To si děláš srandu?“

„Jak srandu?“ urazila se sestřenice.

„No,“ zčervenala Bára, „ty se přece budeš učit, abys mohla po prázdninách na gympl, a já...“ Bára chtěla dodat, že jí se doučování netýká, jelikož půjde do devítky. Když bude potřeba, tatka jí pomůže s češtinou a dějákem, a zbytek nějak zvládne. Angličtinu má v kapse, v matice se uvidí.

Marcela se litovala nad loudícím Hurikánem a vysypala mu svůj talíř pod stůl. Oprášila si dlaně a ušklíbala se:

„To určitě! To si maluje mamka, že se budu přes prázdniny učit jak magor, aby si náhodou někdo nemyslel, že jsem propadla. Ale to je vedle jak ta jedle, protože já půjdu klíďo do devítky. Ale nejdřív budu mít úžasný český prázdniny.“

Marcela se zatvářila důležitě a zalovila v tašce. Našla, co hledala, a rozložila před Báru barevný leták.

Bára se koukla, co to Marcelu tak zaujalo. Jeviště, fotky lidí v barevných kostýmech na něm a vzadu za kulisami opravdové stromy. Divadelní soubor Povodeň. Povodeň? Co to má jako být?

„To je jméno,“ vysvětlila ne zrovna příhodně Marcela. „Aby to působilo. Jinak je to normálka divadlo v přírodě.“

Bára přelétla očima text. Začínalo to hned začátkem července a trvalo to tři týdny, během nichž se táborníci měli učit mluvit, zpívat, tančovat, pomáhat mladším talentům. Ale taky se koupat v rybníce a pečovat o okolní přírodu.

„No pěkný,“ řekla nezúčastněně Bára. „Ale jsi si jistá, že je to pro tebe to pravý?“

Marcela do rybníka ještě nikdy nevezla a o přírodu se taky moc nestarala, pokud nešlo třeba o to nastříkat se repelentem proti komárům.

„Já vím, co myslíš,“ odpověděla Marcela. „Ale když jsem si zvykla na Ameriku, zvyknu si i na to, že se třeba budu mýt v ledovém potoce.“

Bára pochybovačně loupla pohledem, ale Marcela se tvářila, že si toho nevšimla.

„Hele, vidíš to? Na konci budeme mít představení pro platící publikum. A budou nás tam jezdit učit opravdoví herci. Tady: profesionální lektoři připravují účastníky na jednotlivé složky herecké práce.“

„Prosím tebe,“ ušklíbala se Bára. „Vždyť je to někde na vystrkově. Bude se hrát leda pro lišky, co tam dávají dobrou noc.“

Marcela se na Báru překvapeně koukla. Zjevně ji ohromilo, že její sestřenice taky umí být negativní.

Bára klepla prstem na cenu vyvedenou graficky v rámečku.

„Tohohle sis všimla?“

„No právě že jo,“ řekla Marcela. „Když je to tak drahý, bude to asi i tak dobrý.“

„Za tolik tisíc pomáhat mladším talentům?“ shrnula Bára. „Je ti jasné, že je možný, že si na tom někdo namastí kapsy a my tam budeme

dělat oddílové praktikantky? To se rovnou můžeme ujmout Standy a Ivoše u nás doma!“

Marcela zavrtěla zklamaně hlavou.

„Já doufala, že tě to nadchne.“

Bára pokrčila rameny. Fotky působily lákavě, příroda taky, ale rovnou nadšení?

„Nechceš tam náhodou jen proto,“ rozsvítilo se jí náhle, „aby ses nemusela od rána do večera šrotit, jak plánuje tvoje mamka?“

Marcela se usmála.

„Nebud' labuť. Když se nebudu chtít učit, nepomůže, ani když mě mamka k učebnicím přiváže.“

Báru napadlo, že jestli se Marcela se svojí mamkou zase začne hádat, nebude to nic pěkného. Kdyby Marcela začala dělat naschvály jako vloňi, byla by to přímo mizérie. Ale musí to zase zachraňovat Bára? Tím, že pojede na prázdniny, které si sama nevybrala?

„Já jsem právě přijela domů,“ začala opatrně, „mamka s tatkou spíš potřebují, abych trochu pomohla, než abych zase hned někam zmizela. Šupinka je docela nářez, protože si ještě nezvykla na Hurikána. A stejně nemám herecký talent, hraní baví tebe. Spíš bych se tam ztrapňovala.“

„Hlavně že tady se vůbec neztrapňuješ,“ uchechtla se Marcela.

Bára němě vykulila oči. Jak to milá sestřenice myslí?

„Vážně věříš, že si toho nikdo nevšimne?“ řekla Marcela tím svým přezíravým otráveným tónem, který dokázal pěkně drásat nervy. „V jednom kuse číháš, jestli se nezjeví ten tvůj neskonale úžasný Martin. Záhon u jejich plotu už je rašeliniště, jak tam zaléváš pečená vařená. Místo rajčat budete mít rovnou utopence.“

Bára otevřela pusu, ale nezmohla se ani na slovo. Dobrovolně kropí mamce rajčata, co je na tom špatného? Marcela se do ní naváží kvůli mamčině zelenině, protože se nežene do nějakého praštěného divadla? Jak ví, že je skvělé? Co když je to doopravdy nuda za hodné peněz?

Bára vstala, přihodila na podnos Marcelin talíř, až to křachlo, a šla s ním domů.

Rajčata vodu potřebují, to si vyprošuje.

A koukat může, kam se jí zlíbí. Tomu se snad nejde vyhnout, aby občas omylem nezalétla pohledem k sousední zahradě. Má si zavázat oči, protože mají záhon přímo u plotu?

„Baruno, neblbni...“

Marcela jí nadběhla kolem rybízu a postavila se do cesty, div do ní Bára nevlítla i s tácem. Asi jí došlo, že s utopenci to přehnala. A protože měla Bára plné ruce, položila jí dotyčný leták na tác přímo pod nos a zamnula si ruce stylem prosím, prosím.

„Barčo, pretty please with sprinkles on top... Alespoň se na to ještě jednou mrkni...“

Osma

Minidrak – a ten pes sežral botu

V kuchyni, kam doručila ták, našla Bára Standu a leguánku. Dřepěli pod stolem a měli tam společnými silami pěkně nastláno ze zbytků zeleniny a lega. Jakmile Standa uviděl Báru, vytáhl z kapsy mrkev a demonstrativně se do ní zahryzl. Asi čekal, že místo vynadání za ještěra na svobodě dostane pochvalu za konzumaci zeleniny. Ksakru, zelenina, kam se jen vrtne! Bára práskla tácem na linku a rozhodla se, že bude registrovat raději jen to, co se jí týká.

Ale bylo asi dobře, že Šupinka není pořád jen zavřená v terárku a zvyká si na lidi. Mamka sice neustále zdůrazňovala, že leguána smějí zvedat a nosit děti teprve od třinácti let, ale jestli to se Šupinkou někdo uměl dobře skoulet, byl to Standa. Taťku už chňapla do dlaně a prohryzla mu kůži, ale Standu ani jednou. S ním byla mnohem klidnější, což bylo s podivem, protože byl pěkný pošuk. Prohlížela si ho právě s hlavou na stranu a vypadala při tom vyloženě inteligentně. Nebo se možná chystala rafinovaně zaútočit na tu jeho mrkev.

„No, Stando,“ porušila náhle Bára své předsevzetí nevměšovat se. „Co tady dělá ten polštář?“

Standa přinesl polštář s pokémony přímo ze své postele a Šupinka si na něm hověla svým kulatým bříškem.

„Nerada leží na tvrdým,“ oznamoval. „Musíš ji rozmazlit, jinak tě

nebude mít ráda.“ Zamyslel se a dodal snaživě: „Ona je z divočiny a musí se civilizovat.“

„Na mě jsou tihle ještěři moc velký nářez,“ přiznala Bára. „Četla jsem o nich na internetu a asi bych do toho sama nešla. Kde je Hurikán?“

„U tebe v pokoji,“ přiznal Standa.

„Zavřenej?“ lekla se Bára.

„Ne, jenom dveře,“ utěšil ji bráška.

Bára zpražila Standu pohledem a vyrazila do svého znovunalezeného malého království.

To si mohla myslet! Hurikán se na samotce nudil a našel si něco k ničení. Bára zvedla ožvykanou bačkoru a důrazně citovala Hurikánovi Maxipsa Fíka: „Ten pes sežral botu.“

Hurikán svěsil provinile uši a očekával obvyklé kázání. Jenže Báře na oťapané bačkoře nesešlo. Katastrofa by byla, kdyby jí okousal koženou kabelu na židli. Hurikán se v podstatě zachoval jako chytrý pes.

„Já tě mám radši než ještěra,“ řekla mu povzbudivě a pohládila mu z každé strany jedno šřapaté ucho. „A Standu to taky přejde, neboj. A zase bude mít všechny rád stejně.“

Moc jistá si tím nebyla, protože Standa byl posedlý, a spíš si dokázala představit, že bude chtít dalšího leguána nebo rovnou hada. Navíc mamka dala na vědomí, že podmínkou chování ještěra je perfektní péče, to znamená neustálá. Báře se do pečování moc nechťelo, ale už byla rozhodnutá Šupinku nenaštvat, obzvláště na procházce. Byla pěkně ozubená a drápy se leguánům nezkracují, protože v přírodě lezou po stromech, jak ji poučil Standa. Alespoň že si sám bral palčáky. Občas, když si na to vzpomněl.

„Baruno!“ ozvalo se poroučivým hlasem zdola. „Můžeš přinést ze zahrady nějaký pampelišky? Hodně tlustý, jo? Šupinka má hlad a nechce do terárka!“

Bára se znovu sehnula a pohládila Hurikána. Měkoučký, heboučký, jak může Standa šilet po takovém miniaturním drakovi?

„Ono mu to nedochází,“ vysvětlila Hurikánovi. „Myslí si, že všichni jsou tak zfanfrnělí jako on.“

Bára vzala Hurikána s sebou na zahradu. A protože byla kamarádka, natrhala pampelišky na místech, která čtyřnohý kamarád nechodil očurávat.

Marcela už v altánu neseseděla. Ale v mobilu byla nová, docela dlouhá esemeska:

Sorry. Ale někdo ti musel říct, že se chováš TRAPNĚ, tak buď ráda, že jsem to byla já. Čau, jedu domů.

Bára zprávu vymazala. Nikdo jí nic říkat nemusel, protože se samozřejmě zásadně neztrapňuje. To by se Marcele tak hodilo. No, ale když je ta obluda pryč, alespoň stihne zajet za Klárou.

Jen tak mimochodem zapátrala pohledem v sousedovic zahradě, která byla bohužel pořád prázdná, a zašla s čerstvým lupením do domu.